

De bekering van Saulus

door: Peter Cuijpers

Handelingen 9:1-31

In Handelingen 9 neemt Lucas de draad weer op met het leven van Saulus. Nog steeds blies hij dreiging en moord tegen de discipelen van de Heer (vs. 1). In zijn fanatisme wilde hij de discipelen tot buiten de grenzen van Israël vervolgen. Met brieven met volmacht van de hogepriester voor de synagogen vertrok hij naar Damascus in Syrië, op zoek naar mannen en vrouwen die van 'de Weg' waren, om hen geboeid naar Jeruzalem te brengen. Toen hij en zijn metgezellen Damascus naderden, omstraalde hem plotseling een fel licht uit de hemel. Hoewel het midden op de dag was, had dit licht een verblindende kracht, want het overtrof de glans van de zon (vgl. Hand. 22:6; 26:13). Het licht verscheen zó plotseling en was zó sterk, dat Saulus op de grond viel.

Mensen kunnen zich geen voorstelling maken van de heerlijkheid van de Heer Jezus. Zij hebben nog altijd het plaatje voor ogen van de Heer Jezus, zoals Hij in de kinderbijbel wordt afgebeeld. En wel in Zijn nederige gestalte hier op aarde; maar zó kennen wij Hem nu niet meer, schrijft de apostel Paulus (2 Kor. 5:16). Saulus had geen ontmoeting met de nederige Dienstknecht *op aarde*, maar met de verheerlijkte Heer *in de hemel*. Het licht en de stem die hij hoorde, kwamen vanuit de hémel: 'Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij?' De stem sprak in het Hebreeuws (Hand. 26:14). De herhaling van de naam duidt op het belang van de boodschap, en

geeft nadruk aan de woorden van de Heer Jezus (vgl. Luc. 10:41; 13:34; 22:31).

Saulus vroeg: 'Wie bent U, Heer?' (vs. 5). Zijn vraag werd meteen beantwoord: 'Ik ben Jezus die jij vervolgt.' De Heer Jezus vereenzelvigde Zich met de Gemeente. Vervolging van het lichaam van Christus, de Gemeente, is vervolging van de Heer Jezus, het Hoofd van het lichaam. Met een schok moet Saulus zich hebben gerealiseerd dat het Jezus, de opgestane Heer was, die aan hem verscheen. Veel tijd om na te denken kreeg hij echter niet; de Heer zei dat hij moest opstaan en de stad moest binnengaan, daar zou hem duidelijk gemaakt worden wat hij moest doen (vs. 6). De mannen die met hem meegereisd waren, stonden sprakeloos omdat zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen (vs. 7). Saulus echter was met blindheid geslagen en werd daarom bij de hand genomen. Als een hulpeloze blinde kwam hij in de stad, overwonnen door deze Jezus, Wiens discipelen hij gevangen wilde nemen.

'Drie dagen kon hij niet zien, en hij at niet en dronk niet' (vs. 8-9). Dat hij drie dagen niet at of dronk, wijst erop dat de ontmoeting met de Heer Jezus hem diep geraakt had. Als het licht van Christus op ons valt, zien wij hoe verdorven onze oude natuur is. Drie dagen is het stil geweest rondom Saulus. Ananias werd pas op de derde dag naar Saulus gestuurd om hem de handen op te leggen, zodat hij weer kon zien (vs. 17). Wat heeft ons dit te zeggen? Als de Heer Zich een vat verkiest om Zijn naam te dragen (vs. 15), neemt Hij de tijd om te beproeven of het 'vat' wel geschikt is voor zijn taak. Mensen die zeggen dat ze 'het licht' hebben gezien, maar niet diep geraakt zijn van binnen, vallen bij het minste of geringste af van hun geloof (vgl. Matt. 13:5, 20-22). Echte bekeringen worden gekenmerkt door een diep berouw over zonde.

De Heer ontging niets, want Hij zei tegen Ananias: '(...) zie, hij bidt' (vs. 11). Alweer een kenmerk van een echte bekering! Wie zegt dat hij zich bekeerd heeft en geen gebedsleven kent, mag zich werkelijk afvragen wat zijn bekering waard is! Aan biddende mensen kan de Heer Jezus dingen openbaren (vs. 12). Wie geen moeite neemt om te bidden, zal geestelijk gesproken in het duister blijven rondtasten. Biddende mensen wil Hij echter ziende maken en met de Heilige Geest vervullen (vs. 17). Hij geeft hun verlichte ogen van het

hart, opdat ze weten wat de hoop is van Zijn roeping (Ef. 1:18). Nadat Ananias Saulus de handen had opgelegd, kon hij weer zien en werd hij ook gedoopt. Bij de doop had hij zijn oude leven achter zich gelaten en een bewuste keuze voor de Heer Jezus gemaakt. Hij was een discipel van Hem geworden: het nieuwe leven met de Heer was begonnen (Rom. 6:4). De tijd van vasten en berouw was voorbij (vs. 17-19).

Saulus' prediking in Damascus (Hand. 9:20-25)

'Hij nu was enige dagen bij de discipelen in Damascus. En terstond predikte hij in de synagogen Jezus, dat Deze de Zoon van God is' (vs. 19b-20).

Met dezelfde ijver als waarmee hij de discipelen had vervolgd, predikte hij nu in de synagogen dat Jezus de Zoon van God is. Deze boodschap viel bij de Joden niet in goede aarde. Na de verwarring (vs. 21-22) volgde de vijandschap (vs. 23-24). De Heer Jezus had Saulus duidelijk gemaakt dat hij veel zou moeten lijden voor Zijn naam (vs. 16b). Het échte lijden was nog niet begonnen, maar hier in Damascus kreeg hij meteen een voorproef van wat hem te wachten stond. Onder doodsb bedreigingen moest hij in het holst van de nacht vluchten. In een mand lieten zijn discipelen hem door een venster in de muur naar beneden zakken (vs. 25). De vervolger was een vervolgd geworden!

Saulus in Jeruzalem (Hand. 9:26-31)

Uit Galaten 1:17-18 blijkt dat Saulus na zijn verblijf van enige dagen bij de discipelen te Damascus naar Arabië is gereisd. Vervolgens is hij naar Damascus teruggekeerd (20-25), en pas na drie jaar is hij naar Jeruzalem gereisd. In Jeruzalem stond men niet te juichen over de komst van Saulus. Hij probeerde zich bij de discipelen te voegen, maar de angst en het wantrouwen waren té groot. Men kon niet geloven dat deze Saulus, die men maar al te goed kende, een discipel van de Heer Jezus was geworden. Barnabas nam het echter voor Saulus op en fungeerde als bruggenbouwer (vs. 27). We kunnen hieruit enkele belangrijke lessen leren:

(a) We moeten iemand die bij ons komt, niet zonder meer vertrouwen. Hebben we wel te maken met een échte gelovige? Het getuigenis dat Saulus van zichzelf gaf, was niet voldoende om in de kring van de discipelen te worden opgenomen. Dit gebeurde pas op het getuigenis van Barnabas. Als iemand zich als een gelovige aandient, moet dit bevestigd worden door getuigen. Hij of zij moet bekend staan als een gelovige. Het is dan ook wenselijk dat een bezoeker van buitenaf een aanbevelingsbrief meeneemt van zijn plaatselijke gemeente (Hand. 18:27; Rom. 16:1; 2 Kor. 3:1).

(b) Barnabas had de moeite genomen om Saulus op te zoeken en eens rustig onder vier ogen met hem te spreken. Saulus heeft hem verteld waar en hoe hij tot

bekering is gekomen, en ook hoe hij na zijn bekering in Damascus vrijmoedig in de naam van Jezus heeft gesproken (vs. 27-28). Als iemand zonder aanbevelingsbrief bij ons komt, zal er op zijn minst een gesprek vooraf moeten plaatsvinden met één of meerdere broeders. Dit is geen kwestie van een enkele minuut! Er zijn nog gemeenten waar men aan deze bijbelse principes vasthoudt! Niet overal kan men op eigen getuigenis aan het avondmaal deelnemen; daarmee moet men rekening houden, het voorkomt teleurstellingen! Maar als blijkt dat we met een echte gelovige te maken hebben, moeten we hem opnemen en hem van onze liefde verzekeren (vs. 28).

Ook in Jeruzalem sprak Saulus vrijmoedig in de naam van de Heer, en redetwistte hij met de Griekssprekende Joden. En ook hier probeerde men hem te doden. De broeders brachten hem daarom naar Caesarea en lieten hem vertrekken naar Tarsus, zijn geboorteplaats in Cilicië (vs. 30). Saulus raakt hiermee even buiten beeld. Wij zien hem weer terug in hoofdstuk 11. Eerst moest Petrus de sleutels van het Koninkrijk gebruiken om de heidenen binnen te brengen (Hand. 10-11:1-18).

Direct na de vermelding van het vertrek van Saulus, staat er dat de gemeente door heel Judea, Galilea en Samaria *vrede* had (vs. 31). Overal waar Saulus verscheen, veroorzaakte hij onrust en haalde hij zich de woede van de mensen op de hals. Dit had hij misschien kunnen voorkomen door niet de confrontatie te zoeken. Maar zo zat hij niet in elkaar! Dit soort 'ijveraars' voor de zaak van de Heer ziet men liever gaan als komen. Het zou te ver gaan om te beweren dat de broeders in Jeruzalem opgelucht waren, nu Saulus even buiten beeld was. Maar er zijn tal van gemeenten waar men met 'onruststokers' als Saulus in de maag zit: 'Wij zijn blij met je bediening, maar stoot de mensen hier alsjeblijft niet voor het hoofd.' Men is zo bang dat de vrede wordt verstoord (Hand. 21:19-24).

Om over na te denken

We hebben stilgestaan bij de bekering van Saulus. Dit is wat we noemen: een radicale bekering. Niet alle bekeringen verlopen zo radicaal als bij Saulus, toch zal er in iemands leven te zien moeten zijn dat hij zich heeft bekeerd. Johannes de Doper spreekt over het voortbrengen van vruchten, die de bekering waardig zijn (Luc. 3:9b). Als er geen 'goede' vruchten te zien zijn, is de boom niet goed. Er moeten dus een aantal 'vruchten' te zien zijn, die duidelijk maken dat iemand zich echt heeft bekeerd. Bij Saulus kunnen wij een zevental vruchten opmerken:

1. Toen hij de stem van de Heer Jezus hoorde, was het eerste dat hij vroeg: *"Wie bent U, Heer?"* (vs. 5). Iemand die een ontmoeting heeft gehad met de levende Heer, zal ook het verlangen hebben Hem beter te leren kennen.
2. Toen de Heer Zich aan hem openbaarde, gaf Hij hem de opdracht de stad binnen te gaan. Daar zou hij verdere instructies ontvangen wat hij moest doen. Saulus *deed* wat de Heer van hem vroeg (vs.

- 8). Als Jezus *Heer* is, doen wij wat Hij ons zegt. De Heer Jezus *gehoorzamen* is dus het tweede kenmerk.
3. *Hij at en dronk niet* (vs. 9b). Saulus was een gebroken man, hij vastte drie dagen omdat hij intens berouw had over zijn zonden. Het derde kenmerk is *berouw hebben over je zonden*. Daarmee is niet gezegd dat iemand per se moet vasten als hij zich heeft bekeerd, maar er moet wel berouw zijn over de zonden.
 4. *“Zie, hij bidt”* (vs. 11b). Wie zich tot God bekeert, zal ook het verlangen hebben om met God te spreken: je bent immers een ‘relatie’ met God aangegaan!
 5. *Hij werd gedoopt* (vs. 18). Na de bekering volgt de doop! Door de doop geef ik te kennen een discipel te willen zijn van de Heer Jezus. De ‘oude mens’ wordt in de doop begraven, en in nieuwheid van leven ga ik voortaan mijn weg met de Heer Jezus (Rom. 6:3-4).
 6. *‘Hij nu was enige dagen bij de discipelen’* (vs. 19). Als wij ons bekeren, moet er vroeg of laat ook het verlangen zijn in het gezelschap te verkeren van hen die de Heer Jezus toebehoren.

7. *‘En terstond predikte hij (...) Jezus’* (vs. 20). Een discipel van de Heer Jezus schaamt zich niet om van Hem te getuigen.

We kunnen zeggen dat de bekering van Saulus een volkomen uitwerking had in zijn leven. Zoals gezegd, hoeft niet elke bekering hetzelfde eruit te zien. Mensen zijn verschillend, en de bekering kan dan ook op een totaal andere wijze beleefd worden. De bekerings van de kamerling (hoofdstuk 8), van Saulus (hoofdstuk 9) en van Cornelius (hoofdstuk 10) lijken niet op elkaar, toch zijn er een aantal punten die zich duidelijk moeten manifesteren in het nieuwe leven met Christus.

Overdenk je ‘eigen’ bekeringsgeschiedenis nog eens, en ga na of er punten tussen staan die niet herkenbaar voor je zijn. Heb je bijvoorbeeld het verlangen om de Bijbel te lezen? Heb je een gebedsleven? Ben je gedoopt, en wat heeft de doop jou te zeggen? Getuig je van de Heer Jezus? Enzovoort. Als je een aantal zaken ontkennend moet beantwoorden, vraag je dan af hoe dit komt en wat je eraan kunt doen.

Oude Sporen 2011

